

danud sinule selga viiskama, kui sa teiste inimeste riiet varastasid? Mul 'poleks siis ka ammugi ühte tooli, penki, istet ega ahjuarki siin enam olewat, waid kõik ülekohtuuste pihta maharvisatud. Sellepärast ei wõi sina nüüd enam taewase jááda, waid pead wåljaminema ja katsuma, kuidas sa maa pääle tagasi saad ning siis sääl veel oma meelt parandama; muidu ei kõlba sa mitte siia, waid saab sind põrgusse heidetud. — Siin ei tohi legi muu inimeste üle kohut mõista, kui mina üksi."

Peetrus pidi rätsepa jálle wälja saatma. — Et t'al lagunud kingad ja willis wigased jadalad oliwad, anti temale kepp toeks kätte. — Õnnekõ juhtus üks paks pilw tema lähedalt mõddaminema, rätsep kargas pääle ja waus sellega pitkamõõda alla maa poole, kus kange tuul puhus ja teda edasi ajaš, mis üle temale hirm tõusis, et ei tea, kuhu tuul teda pilwega ajab, ehet kas meresse. Ja sellesamma ehmatuse pääle õrkaas ta üles ning oli rõõmus, et see ilmsi oli.

Eks suurem hull inimesi arva ennast ikka

ilmasüüta ja õige olewat, kuni n'ad wiimisel pääwal ennast ometi petetud näewad olewad.

Jumal ei lase ennast pilgata.

Cestimaal, aastal 1719, saatis üks kirikuõpetaja oma sulast metsa hagu raijuma. Sulane wöttis kirwe ja läks. Kui mõne kubu juba walmis teinud oli, nägi ta taewast pilwe minewat ja ka juba müristamist laugelt kuulwat. Wiimaks hakkas wihma tibama. Sulane ruttas ühe suure puu alla ja istus maha. Wålgu sähwatused käisivad ühte puhku ja müristamine rakkus. Ühe forraga kähwatas hirmsaete — ja pitkne lõi sulase körwa ühe puu sisse. Üks oks fest puust külkus maha, sulase pihta ja haawas teda raskeste. Ja sai wihaseks ja hüüdis: „Oh sina hâbemata! Kas pul kõige taewa all' küllalt ruumi 'pole mängida, et sa minu pääle tahad tulla?” Ja tõusis üles ja läks waewaga kedu, kus ta mitu nádalid haige woodis pidi olema.